Понад Вагом вітер лине,
білі хмари в небі мріють,
Пліт донизу Вагом плине,
на плоту дошки біліють,
і плотар — відважний Матько —
над помостом звівся хвацько.
Ворони, ворони,
задрісні гості;
що бачать ворони
там на помості?

Вже не раз плотар зугарний
і в погоду, і в негоду
з Ліптова аж до Комарна
міряв Вагу буйну воду,-
чом так пильно він сьогодні
задивився в шири водні?
Ворони, ворони,
злякана зграє!
Де бокорашеві1
путь пролягає?

Чи боїться він зустрітись
з вовчим тлумом над водою?
Чи глядить, щоб не розбитись
попід Бесною крутою?
Ані вовка, ані Бесни
не боїться легінь чесний!
Ворони, ворони
похмурокрилі!
Що кажуть воронам
спінені хвилі?

Хвилі кажуть про родину,
що в Любохні жде на Матька, —
там співає мати сину
журну співанку про батька:
"Люлі, синку, мій розмаю,
батько твій в світах блукає!"
Ворони, ворони
крячуть у тузі.
Що кажуть воронам
сосни у лузі?

В соснах вітер сумовитий
ходить, свище знавісніло.
Буря, ніч і пліт розбитий,
і під плотом — біле тіло.
Матько там, плотар зухвалий,-
очі геть піском припали.
Ворони, ворони,
заздрісні гості!
Вниз риньте, ворони,
із високості!

---

1 Бокораш — плотар, плотогон.